

АНТОН

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Промайнувши безплідними рівнинами, легкий вітерець із пристом увірвався в єдине вікно особистої приймальні Регента. Він ніс звістку про те, що на Високогір'ї вже почав танути сніг, і летів так стрімко, що враз розбився об мінливі хмарки магії тіні, які неквапно плавали в повітрі від каменя до каменя. Вони поглинули його, як денне світло, яке висотали звідусіль, крім одного освітленого кутка. Там, у «калюжці» сонячного світла, лежав саріман, розпластаний на столі затягнутими в шкіряні рукавички долонями.

Птах відчайдушно намагався виборساتись із чіпких рук трьох поневолювачів, і з його гачкуватого золотавого дзьоба раз по раз виривалося жалібне квиління. Очі бідолахи округлилися, мов мідні монети, щойно він побачив, як четвертий чаклун підходить до нього, тримаючи в руці шприц зі скляним циліндричним корпусом; порожниста сталава голка холодно зблиснула в суцільній п'їтмі, варто було її власнику опинитися в зоні, де не діють чари.

Гагерісові Чаклуни були засмучені не менше, ніж саріман, адже не так уже й приємно відчувати, як твоя магія витікає з тіла, а в душі зненацька з'являється порожнеча там, де завжди був етер.

І попри те що Аларік стояв на безпечній відстані — прямо перед батьковим тронном, — його ество інстинктивно сповнилося таких спогадів, що затягнуті в латні рукавички пальці аж сіпнулися, борючись із нестримним бажанням відчинити Брамун-в-Пітьму, щоб просто перевірити, чи це досі йому до снаги.

— Бісова тварюка тільки те й робить, що дере собі горлянку співами. — Милозвучне саріманове голосіння прорізало хрипкувате гарчання, що долиняло з трону, обриси якого нагадували лезо кинджала. — Хоч за весь проведений у Ненаварі час ти так і не зрозумів, як користуватися його вміннями, може, принаймні дізнався, як змусити його стулити пельку?

Аларік згадав про підсилювальний пристрій — коло з дротів і склометалевих банок, розміщене на мармуровій кахельній підлозі Небесного Купола, розплавлені ядра з рубінової крові в сапфіровій магії дощу — і заперечно похитав головою.

— Можна було й не питати. — Вираз гірко розчарування на Гагерісовому обличчі, всіяному глибокими зморшками і шрами, був надто красномовний. — Ти побував на південно-східних землях і повернувся ні з чим. Який із тебе *хосен*, Імператоре?

Тим часом у яремну вену сарімана встромили голку, і його спів став іще пронизливішим, сягнувши неймовірної висоти. Звук був такий, неначе хтось шкрябав по порцеляні жменем залізних цвяхів, і тепер, увіп'явшись гострими кігтями в самісіньке Аларікове нутро, лунав у сім разів голосніше. Однак Аларік не міг допустити, щоби хтось помітив, як це на нього впливає, — тільки не перед Гагерісом.

Відтоді як десять днів тому кесатійська імперська делегація повернулася з Ненавара, а командорка Матгір принесла птаха Гагерісу, Регент, здавалося, постарішав на ціле десятиліття. Він іще більше схуд і геть виснажився, а глибокі темні кола просто-таки вкарбувалися в обвітрену шкіру під сірими очима, що так нагадували Аларікові його власні.

— Батьку, якщо ви не можете заснути через цей спів, може, ліпше лишати птаха на ніч у цій залі, — ризикнув запропонувати Аларік, добре знаючи, що Гагеріс бере сарімана із собою, куди б не йшов.

— Щоб кожна задріпана кухарка-пліткарка чи йолоп конюший у Цитаделі почали чесати язиками про безцінну перевагу, яка потрапила до наших рук? — Із цими словами Гагеріс щосили ляснув по підлокітнику трону, і щупальця темряви, увиразнившись, здійнялися ще вище, неначе їх підживлював його гнів. Його параноя. — Ти верзеш якісь нісенітниці про моє здоров'я, тоді як нагомість ми мали б обговорювати *твою дружину*.

Налякані таким спалахом люті, Чаклуни поквапливо виконали решту свого завдання, перемістивши шприц із сарімановою кров'ю у флакон і міцно його закоркувавши; відтак продезінфікували місце уколу засобом із цілющих трав та швиденько заплкали птаха в його вигадливу латунну клітку. Наостанок пошти-во вклонилися Гагерісу, а тоді Аларіку, і притьмом вислизнули із зали, доки щупальця Браму-в-Пітьму все норovali вчепитися за їхні п'яти.

— Послухай-но мене, сину, — пробурчав Гагеріс, щойно вони з Аларіком залишилися наодинці. — Коли мене Непроглядна Пітьма, вважай, що магія Світлоткалі виконала свою місію. Водночас зникне потреба в цьому вдаваному «примиренні» з Ненаваром. Мусимо діяти блискавично, щоб ці острови якнайшвидше опинилися в лоні Імперії Ночі. А тому, щойно ви з дружиною зупините магію Бездонної Порожнечі, ти привезеш її сюди, вдавши, що виключно втілюєш у життя одне з положень вашої шлюбної угоди про те, що час від часу вона має виконувати свою роль у Цитаделі.

— Що, як до того часу ви не знайдете способу позбавити її магії?

— У нас є саріман, щоби тримати її під контролем.

— Тобто ви хочете взяти її в заручниці, — глухо мовив Аларік.

— Ненаварці охочіше йтимуть на поступки, якщо їхня лахіс'ка опиниться в наших руках, тобі так не здається? — Тонкі, мов пергамент, губи розтягнулися в безрадісній усмішці. — А як ні, то ми швидко нагадаємо, як їхні славнозвісні дракони проявили себе проти наших гармат із магією Бездонної Порожнечі.

В Аларіковій уяві враз промайнули моторошні картини: Таласин, позбавлена магії Світлополотна; дракони, що падають каменем із неба, їхні напівзогнілі трупи потопають у водах Одвічного моря... Тінь, що падає на Домініон, кесатійські штормовики, які знову стирають горду тисячолітню цивілізацію на порошок, як це було з усіма сардовійськими землями...

— Ми поранили одного дракона, однак їх сотні. — Аларік заледве спромігся вичавити із себе ці слова, щосили намагаючись притлумити відчуття гіркоти, що вже підкотило до горла. — Я не певен, що наші запаси магії Бездонної Порожнечі...

— Залиш це мені й Чаклунам, — різко обірвав його Гагеріс. — Якщо вичерпаємо запаси під час штурму, добудемо ще — на додаток до свіжих етерних кристалів і решти багатств Ненавара. Твоє ж головне завдання, *Імператоре*, — доправити сюди дружину. — Він замовк, насмішкувато викрививши губи, та згодом заговорив знову: — Але не переймайся. Вона стане нам у пригоді жива, а не мертва, надто коли втратить свої магичні вміння, і я вже краще толеруватиму її присутність. Я її не вбиватиму. — Його наступна фраза аж засочилася глузуванням: — Не бійся, я не вчинив би так із тобою.

— Але ж це ви наполягли на цьому шлюбі, — обережно зауважив Аларік, намагаючись не виявляти жодних емоцій. Жодних вагань. — Вона мені байдужа.

— Хочеться на це сподіватись, — іронічно мовив Гагеріс. — Вона зростала на Континенті й боролася на боці Сардовії. Зв'язки там надто глибокі, довіряти їй не можна.

Аларік завжди це знав. Проте почути ці слова з уст батька... У грудях неначе щось розірвалось, однак він мовчав, намагаючись перетерпіти жахливий біль.

— За кілька днів вона прибуде на церемонію коронації, — вів далі Гагеріс, — і ти триматимеш її під замком. Не можна допустити, щоб дівчина бігала де заманеться та дізналася про нещодавні заворушення. Попередь генералів, щоб ані пари з уст, бо інакше їхні язики прибу'ють цвяхами до міських воріт.

«Нещодавніми заворушеннями», про які згадав Гагеріс, була низка повстань у кількох містах на території колишнього Союзу. Регенту довелося «гасити» ці пожежі, доки Аларік перебував у Ненаварі, і, поза сумнівом, синова відсутність виключно посилила його роздратування. Протести, втім, були локальні — масштабністю там і не пахло. Надто розрізнені, щоб мати якесь значення.

— Світлоткала не ризикне порушити мирну угоду заради кількох повстанців, — запротестував Аларік. — Вона добре розуміє, що стоїть на кону.

Менш ніж за чотири місяці магія Бездонної Порожнечі вирветься на волю, несучи із собою смерть, і затопить цю частину Ліра ревінням і аметистовим сяйвом. Єдиний спосіб це зупинити — дозволити світлу й тіні злитися воедино, і Таласин пообіцяла співпрацювати. Вона ніколи б не...

— Якось ти сказав, що недоцільно ставити майбутнє на жіноче серце. Тож і я не дозволю, щоб така примхлива річ вирішувала долю мого народу.

Аларік шумно вдихнув, а плечі Гагеріса злегка опустилися, неначе на них лягли важким тягарем його власні слова. Здавалося, що тієї миті між батьком і сином натягнулася струна, яку напинали роками.

— Згадай свою матір, — пробурмотів Гагеріс. — Згадай-но, як вона покинула нас, щойно з'явилися труднощі. Щойно

з'ясувалося, що її бажання не збігалися з тим, чого потребував Кесат, аби просто вижити.

«Я однаково з тобою працюватиму, — сказала Таласин тоді на даху, і її очі палали вогнем. — Але тобі ніколи не вдасться мене переконати, що Імперія Ночі врятувала Сардовію від самої себе... Хай який "кращий світ" ти плануєш побудувати, він завжди стоятиме на просяклій кров'ю землі».

— Так, — хрипко мовив Аларік. — Я цього не забув.

— Чудово. Тоді подбай про те, щоб легіонери не спускали з твоєї дружиноньки очей, доки тут гостюватиме, — застеріг Гагеріс. — Бо за першої-ліпшої нагоди вона кинеється допомагати руху опору — щодо цього я певен.

Споконвічні гори Беліанського хребта Домініону Ненавар мужньо несли на своїх скелястих плечах початок сезону дощів. Обважнілі сталево-сірі хмари — провісники злив — уже нависали над тропічними лісами, що вкривали величні вершини смарагдовим килимом. Водночас із найвищої з них здіймався величезний стовп золотавого саява; пробиваючись крізь попелясте небо, він сповнював повітря на милі довкруг оглушливим гомоном, що скидався на передзвін скляних дзвонів. У самісінькому центрі саяливого стовпа, серед отого золотого світла, що аж пульсувало нестримною силою, стояла жінка. Сліпуче саяво трохи викривило її риси, однак дещо закарбувалося дуже чітко: низка намистин із обпаленої глини на гладенькому чолі й закутане у вишиті пелюшки немовля, що схлипувало в неї на руках. Магія спалахнула і знову сфокусувалася, вихопивши із саява образи будівель, драбин, мостів — їх неначе вирізьбили з потрісканої запилюженої землі вохристої барви. Усе це скупчувалось, ущільнюючись, формуючи посушливе місто, яке неначе виростало на очах, аж доки не здійнялося високо в небо над неозорим морем високотрав'я і хризотамнису.

Жінка неквапно пішла доріжкою із цегли-сирцю та непомітно прослизнула крізь байдужий натовп, міцно притискаючи дитину до грудей. Відтак зупинилася перед будівлею — такою ж сіро-іржавою, як і решта, — і поклала на сходи свою ношу, яка неспокійно крутилася туди-сюди.

— Усе буде добре, — пообіцяла пошепки, погладивши дитячу голівку. — Ти маєш бути сильною, Алунсіно.

Таласин інстинктивно подалася вперед, прагнучи краще роздивитись обличчя жінки, однак ця сцена була зіткана тільки з етеру та її спогадів. Вона зникла одночасно зі Світлополотном, і дівчина, яку більше не штурхали хвилі з її магічного місця сили, незграбно поточилася назад від висіченого із пісковика фонтана. Приземлившись із розмаху дупою на скелясту поверхню, грубо лайнулася через біль, який пронизав стегна і хребет; за лайкою не забарився спалах блискавки, що підсвітив вузлуваті крони дерев-дідуганів, а тоді й гуркіт грому із неба.

Полив дощ, і Таласин зі стогоном підвелася. Мжичка просочувала заплетене волосся, краплі стікали обличчям і потрапляли в очі, а вона все силкувалась осягнути побачене — те, що продемонстрував їй етерний простір.

То був день, коли її залишили біля сиротинця в землебитному містечку Бичачий Ріг. Що ж до жінки — намистини свідчили про те, що це була одна зі служниць ненаварського двору. Слова, які злетіли з її вуст, Таласин уже чула якось уві сні, коли задрімала в порожнистому стовбурі дерева-дідугана.

«Індуза», — згадала Таласин. Саме так звали няньку, якій звеліли супроводжувати її на Острови Досвітку, де вони мали перечекати ненаварську громадянську війну під захистом народу, з якого походила матір Таласин. Проте Індуза попрямувала в абсолютно протилежному напрямку — на північний захід. На Континент, найбідніші землі Сардовійського Союзу.